

съ нашитѣ вѣчни компромиси? По такъв начинъ не ограбватъ ли се свещенитѣ дарове на божественото? Така, артиститѣ живѣятъ не за него, а отъ него. А това не е ли единъ видъ мародерство въ изкуството?

Директора. — Вие, госпожице, гледате твърде идеално на работата. Вий сждитѣ тъй, защото сте още дете. И азъ когато бѣхъ младъ — на ваши години — разсждавахъ така. Знаете, това се нарича младежки ентусиазмъ. Но времето и живота ни учатъ да не бждемъ крайни.

Артистката. Тогава вий никога не сте били младъ, господине директоре. Запламти ли божествения огънь въ нѣкое сърдце, — той е неугасимъ! Истинскитѣ изразители на изкуството не остаряватъ. Тѣ не само че еволюиратъ съ своето време, но винаги го надминаватъ. Тѣ сж авангарда въ пжтищата на всичко ново и свежо въ еволюцията на живота. — *Тѣ сж предтечи — учители!*

Директора. Да, именно, ние хората на изкуството сме такива!

Артист. Хора на изкуството, които живѣятъ за да угаждатъ на още неформени вкусове, никога не могатъ да бждатъ учители — защото са недорасли да чувствуватъ култа на възвишеното творчество. — *Тѣ сж лъжеапостоли!*

Директ. (Смѣе се). Значи, искате да кажете, че целиятъ нашъ дългогодишенъ трудъ е билъ нищо!

Артистката. -- Не, не това искамъ да кажа. Азъ знамъ, че личноститѣ въ сферата на изкуството, нѣкакъ си фатално и неизбежно преминаватъ по много грапави пжтеки въ своето създаване. Пълно оформяване не става безъ поучителни грешки. Но хора, които мислятъ, че сж културтрегери — на тѣхъ не бива да се прощава, когато вървятъ съзнателно по наклонена плоскостъ.

Директора. Тогава?...

Артистката. Въпросътъ не е за оная категория — случайно попаднали въ това поприще.